

зи сравнително редки случаи – на най-пълноценен тип символизирание – т.е., когато символичното в знака достига своя предел и все още не е започнало да се спуска надолу по кривата на своето изчерпване и разпад, към знаково-схематичното, възниква и една сравнително „чиста“ форма на символ. Тази точка е и най-високата в кръга на символаобразуването. Висотата ѝ обаче е също относителна: тя е границата, от чиито две страни се спускат двете криви, водещи към най-ниската точка – към „мъртвия“, затворен в единственото си тясно значение знак. Съществената разлика между двете идентични криви се състои в това, в каква посока ще решим да ги изменим. Яворовата поезия предлага завъртания на символичния кръг, образно казано, по посока на часовниковата стрелка и обратно. Но понеже се стремим към целенасочено, методологически единно постигнати резултати, ще предпочетем за удобство първата посока. И тъй като ще проследяваме типовете поетическо символизирание в предварително обособени по семантичен признак групи текстове, превъртането на кръга от дясно наляво трябва да разкрие известна диахрония. Затова винаги ще изчитаме творбите, отнасящи се до съответната група, хронологично – извеждайки ги от създадения журналин, циклически или макроциклически контекст. Тази несъмнено тромава плавност на прочита би трябвало да осигури и плавното разгръщане на *етимологията* на отделните символи, както и практически да пресъздаде преливането на един тип символизирание в нов. Или – знаенето на този тип структуриране (в известен смисъл реконструиране) на Яворовата поезия, което да е паралелно на оставените от поета структури, всъщност ще бъде равнопоставяне, оглеждане на дисконтинуитета в континуума.

За да бъде хронологията на типовете символизирание пълноценна, а интрепретацията ѝ – продуктивна, ще се принудим да откриваме и обособяваме връзки между отделни поетически творби от по-особен порядък. Подобни съотнасяния,